

РЕШЕНИЕ

№ 24348

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **331** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Х. Й., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 167, ал. 2, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) – принудително задържане чрез техническо средство тип „скоба“ на лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС], приложена на 30.09.2025 г. от контролър автомобилен транспорт, той и шофьор към сектор „Принудително задържане“, Отдел „Паркиране“, Дирекция „Паркиране и мобилност“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД (ЦГМ). Жалбоподателят оспорва приложената ПАМ като незаконосъобразна. От съдържанието на жалбата, направените в съдебните заседания изявления и представените от него доказателства се установява, че основното му възражение е свързано с твърдението, че към момента на прилагане на мярката той е предприел действия за заплащане на дължимата цена за почасово паркиране чрез SMS, като се е намирал в непосредствена близост до автомобила и е търсел информация на кой номер следва да бъде изпратено съобщението. Поддържа, че автомобилът е бил служебен, поради което е следвало да се свърже със служител на фирмата, за да бъде изпратен SMS за заплащане на паркирането. Сочи, че е получил потвърждение за заплатено паркиране, както и че впоследствие е получил съобщение за поставена скоба. Според жалбоподателя, при тези обстоятелства не е било налице неизпълнение на задължението за заплащане на паркирането, което да обосновава прилагане на принудителната мярка. В съдебно заседание поддържа жалбата и заявява, че разговорите със служителите на ЦГМ и действията по изпращане на SMS са се развили на около 5–6 метра от автомобила, като служебният автомобил на ЦГМ е преминал покрай него и

свидетелката, докато те са се насочвали към съда.

Прави искане за отмяна на приложената ПАМ.

Ответникът оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че към момента на извършената проверка не е било установено валидно заплащане за процесния автомобил, поради което са били налице предпоставките за прилагане на ПАМ по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП. Излага доводи, че водачът е длъжен да изпрати SMS и да получи потвърждение за заплащане, докато се намира в автомобила, като едва след получаване на потвърдителното съобщение паркирането се счита за валидно заплатено. Поддържа, че в случая плащането е извършено от място, различно от автомобила, и след момента на проверката. Ответникът не оспорва, че SMS за заплащане е бил приет от системата, но сочи, че това е станало в рамките на технологичното време за изготвяне на снимковия материал и попълване на протокола, като това плащане се зачита за следващ час престой при вече поставена скоба. Поддържа още, че уведомителният SMS за поставена скоба няма правопораждащо значение за законосъобразността на мярката, тъй като ЦГМ няма задължение да изпраща такова съобщение, а това представлява практика за информиране на гражданите.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на разноски съгласно представения списък. Ответникът се представлява от адв. М. Г., Софийска адвокатска колегия.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 30.09.2025 г. около 8.45 ч. лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] е паркиран в [населено място], на [улица], в обхвата на зона за почасово платено паркиране – „синя зона“.

При извършена проверка от служители на „Център за градска мобилност“ ЕАД е констатирано, че за автомобила не е отчетено валидно заплащане на цена за паркиране. Въз основа на тази констатация на автомобила е приложена принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП – принудително задържане чрез техническо средство тип „скоба“.

В приложеното към преписката съобщение за принудително задържане е отразено, че нарушението е констатирано на 30.09.2025 г. в 08:45 ч., като е посочен регистрационният номер на автомобила, мястото на паркиране и обстоятелството, че автомобилът е задържан с техническо средство тип „скоба“ поради незаплатено паркиране.

Към административната преписка е приложен симков материал, от който се установява местоположението на автомобила, регистрационният му номер, вътрешността на автомобила, предното табло и поставеното техническо средство тип „скоба“. От снимките се установява, че в автомобила не се виждат лица, както и че върху предното табло не се установява поставен талон за паркиране. Част от снимковия материал съдържа час 08:46 ч., а една снимка на автомобила с поставената скоба е с час 08:58 ч.

По преписката е приложена и разпечатка от SMS кореспонденция, от която се установява, че на 30.09.2025 г. в 08:45 ч. от номер 1302 е получено съобщение, че е заплатено паркиране на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] до 09:47 ч. в синя зона. В същата кореспонденция се съдържа и последващо уведомително съобщение, че автомобилът с рег. [рег.номер на МПС] има поставена скоба в синя зона, с указание, че след 20:00 ч. следва принудително преместване, както и с информация за телефон за връзка и онлайн плащане.

Към преписката са приложени Заповед № СОА21-РД95-578 от 26.11.2021 г. издадена на основание чл. 54 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО); Заповед № СОА18-РД95-454 от 03.08.2018 г., издадена на основание чл. 124

НОДТСО; Решение № 73/17.12.2015 г. на Столичен общински съвет за определяне на цени във връзка с НОДТСО; разпечатка от интернет страницата на ЦГМ съдържаща информация за самотаксуване в зоните с режим за платено паркиране; Извадка от сайта на „ЦГМ“ ЕАД, съдържаща публикувана информация за правилата за паркиране, чрез SMS в зоните за почасово платено паркиране; извадка от електронната система на дружеството относно извършена проверка на 30.09.2025 г. на процесния автомобил с рег. [рег.номер на МПС] ; протокол на екип „скоби“ № 20 за блокирани автомобили от 30.09.2025 г. от ЦГМ; 07 броя снимки с генерирани автоматично мета данни; инструкция за работа на служителите на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт“ и „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“ в сектор „Принудително задържане“, отдел „Паркиране“, по участъците от зоните с режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ и „Зелена зона“; допълнително споразумение и длъжностна характеристика на служителя, осъществил процесната ПАМ поставяне на скоба Д. С. П.; допълнително споразумение и длъжностна характеристика на служителя Г. П. Т. управляващ служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] марка „Рено“; снимки на знаковото стопанство на входовете на зоната – 7 бр.; схема на работен участък на екипа „скоби“, включващ и процесното място в „Синя зона“; проект за организация на движение и паркиране за процесния участък, съгласувана от СО, отдел „Организация и безопасност на движението“ и утвърдена от СДВР отдел „Пътна полиция“.

В хода на съдебното производство са събрани допълнителни доказателства.

Неоспорена и приета по делото е текстова транскрипция с приложени аудиозаписи от разговори, проведени на 30.09.2025 г. между жалбоподателя и служители на ЦГМ. От първия разговор се установява, че жалбоподателят е поискал проверка за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и за изпратените SMS-и. От страна на служителя е посочено, че скобата е поставена в 08:45 ч. и 3 секунди, а SMS от телефон, завършващ на 1914, е получен в 08:45 ч. и 49 секунди и е завършил с потвърдителен SMS.

В съдебно заседание на 01.06.2026 г. са събрани гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице, чиито права и законни интереси са засегнати от приложената принудителна административна мярка, срещу подлежащ на съдебен контрол акт по чл. 172, ал. 5 ЗДвП, в законоустановения срок и при наличие на правен интерес.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП службите за контрол, определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътно превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 ЗДвП, до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. От приложената Заповед № СОА18-РД95-454 от 03.08.2018 г. на кмета на Столична община се установява, че оперативната дейност по използването и прилагането на технически средства тип „скоба“, събирането на дължимите суми и освобождаването на принудително задържани ППС в зоните за почасово платено паркиране е възложена на „Център за градска мобилност“ ЕАД чрез дирекция „Паркиране и мобилност“. В заповедта е предвидено екипите за принудително задържане да се състоят от контрольор и шофьор, извършващи действията по задържане и освобождаване, като е разписан и редът за поставяне на техническото средство, изготвяне на снимков материал, поставяне на съобщение, съхраняване на информацията и освобождаване на автомобила. С оглед на това съдът приема, че мярката е приложена от материално компетентен служител, действащ в рамките на възложената на общинското дружество оперативна дейност, поради което не е налице основание за отмяна по

чл. 146, т. 1 АПК.

Не се установява и самостоятелен порок във формата на оспорената мярка. Принудителното задържане чрез техническо средство тип „скоба“ се прилага чрез фактически действия, като в случая по преписката са налице данни за автомобила, мястото, датата, часа, основанийето за задържане, снимков материал, съобщение и данни за последващо освобождаване. Тези доказателства позволяват индивидуализиране на приложената мярка и осъществяване на съдебен контрол.

Спорът по делото е концентриран върху наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на мярката по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП, а именно дали към релевантния момент процесният автомобил е бил със статус на незаплатено паркиране в системата на ответника. Доказателствената тежест за установяване на фактическите основания, обосновали прилагането на ПАМ, е на административния орган съгласно чл. 170, ал. 1 АПК. В конкретния случай това включва установяване на точния момент на проверката, резултата от извършената системна справка и момента, в който е регистрирано събитието „заскобяване“.

От доказателствата се установява, че релевантните действия са се развили в изключително кратък времеви интервал около 08:45 ч. В съобщението за принудително задържане е отразен час 08:45 ч. От неоспорената транскрипция на телефонния разговор се установява, че служител на ЦГМ е съобщил на жалбоподателя, че скобата е поставена в 08:45 ч. и 3 секунди, а SMS от телефон, завършващ на 1914, е получен в 08:45 ч. и 49 секунди и е завършил с потвърдителен SMS. Данните относно часа на регистриране на събитието „заскобяване“ се потвърждават от приложената по преписката справка от електронната система на ЦГМ, в която е отразен час 08:45:03 ч. Отделно, от приложената справка за SMS кореспонденция се установява, че в 08:45:49 ч. е регистриран SMS за заплащане на паркиране, валидно до 09:47:49 ч. Част от снимковия материал съдържа час 08:46 ч., а една снимка на автомобила с поставено техническо средство тип „скоба“ е с час 08:58 ч. От самото съобщение за принудително задържане не се установява час на неговото поставяне или заснемане. В предоставения снимков материал липсва изображение на процесния автомобил с вече поставено върху него съобщение, като е налице единствено отделна снимка на самото съобщение без автоматично генерирани метаданни за час.

Тези данни не позволяват еднозначен и несъмнен извод относно точната последователност на всички релевантни действия. От една страна, ответникът поддържа, че проверката и поставянето на скобата са извършени преди постъпване на SMS плащането. От друга страна, по делото е налице потвърдено SMS плащане в рамките на същата минута, в която е отразено и прилагането на ПАМ, като съобщението за платено паркиране визуализира само час 08:45 ч., без секунди. Първият снимков материал е от 08:46 ч., а последният е от 08:58 ч. При такава доказателствена картина съдът не може да приеме за безспорно установено, че към релевантния момент за съдебния контрол процесният автомобил е бил със статус на незаплатено паркиране в системата на ответника.

Особено съществено значение за спора има анализът на вътрешните правила на ответника, установени със Заповед № СОА18-РД95-454/03.08.2018 г. на кмета на Столична община и Инструкцията за работа на служителите в сектор „Принудително задържане“. От т. 6 и т. 7 на заповедта се установява, че поставянето на техническото средство се съпътства от последващи действия по заснемане, поставяне на съобщение, докладване и съхраняване на информацията. Следователно при преценка на доказателствата не може да бъде изолиран единствено моментът на физическото поставяне на скобата, без да бъдат съобразени и последващите действия по регистриране и документиране на мярката.

Това се потвърждава и от показанията на свидетеля Т., който заявява, че след като автомобилът

бъде заснет, въведен в системата, описан и бъде заснета розовата бележка, служителите вече не могат да отменят действието. От показанията му следва, че процесът по поставяне на скоба включва не само механичното поставяне на техническото средство, но и действия по въвеждане и документиране.

Допълнителна яснота относно релевантната последователност на действията следва от данните по SMS кореспонденцията, разгледани във връзка с показанията на свидетелите и вътрешните правила на ответника. От представената разпечатка и твърденията на жалбоподателя се установява, че след първоначалното успешно аплащане на паркиране чрез SMS той е направил опит да изпрати втори SMS за заплащане на следващ час престой, но вместо потвърждение е получил уведомително съобщение, че процесният автомобил е с поставено техническо средство тип „скоба“. Това обстоятелство индикира, че към момента на втория опит за плащане в системата вече е бил наличен статус, възпрепятстващ последващо самотаксуване по стандартния ред.

Същевременно свидетелят Т. заявява, че в използваната от служителите система бутонът „Заскоби“ не може да бъде активиран, ако за автомобила вече е отчетено валидно плащане. По делото обаче не са представени доказателства относно степента и времевия механизъм на синхронизация между SMS платформата за самотаксуване и оперативната система, използвана от екипите „скоби“. Ако към момента на активиране на функцията „Заскоби“ първото SMS плащане вече е било отчетено в оперативната система, то според показанията на свидетеля Т. технически не би било възможно процесният автомобил да бъде регистриран като заскобен. Ако, обратно, ПАМ е била регистрирана преди отчитане на плащането, по делото остава неизяснен точният момент, в който първото SMS плащане е станало видимо за използваната от екипа система и по какъв механизъм впоследствие е било възпрепятствано последващо SMS плащане. Ответникът не е представил системни логове или други технически данни, които да изяснят тази последователност.

При това положение съдът приема, че данните от SMS кореспонденцията и показанията на свидетеля Т. не установяват по несъмнен начин тезата на ответника, а разкриват съществена непълнота и противоречивост в доказателствената му теза. Това съмнение следва да се понесе от административния орган, който носи доказателствената тежест по чл. 170, ал. 1 АПК.

Не се спори, че SMS плащането е прието от системата. Напротив, по делото има данни, че за автомобила е отчетено заплащане до 09:47 ч. в синя зона. Спорен е единствено въпросът дали плащането е последвало вече приложена ПАМ, или е осъществено в рамките на същия непосредствен процес по паркиране, проверка и предприети действия от страна на водача. Доказателствата не установяват по несъмнен начин тезата на ответника за първата хипотеза.

Неоснователно е възражението на ответника, че решаващо значение има обстоятелството, че жалбоподателят не се е намирал в автомобила при получаване на потвърдителния SMS. Действително редът за SMS паркиране изисква водачът да изпрати SMS и да получи потвърждение за заплащане. Това правило е относимо към валидността на ползването на услугата. Самостоятелното основание по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП обаче не е напускането на автомобила преди получаване на потвърждение, а липсата на заплатена дължима цена за паркиране, което обстоятелство в случая не е безспорно установено.

Посочената от ответника съдебна практика на Върховния административен съд (ВАС) е относима доколкото приема, че при паркиране в зона за почасово платено паркиране водачът следва да се запознае с условията за паркиране, да изпрати SMS на съответния номер и да получи потвърждение, като едва след това паркирането се счита валидно заплатено. В настоящия случай обаче спорът не е дали по принцип SMS плащането поражда действие едва след потвърждение, а

дали към релевантния за упражняване на правомощието по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП момент е било налице валидно отчетено плащане в системата на ответника. Фактическата обстановка по настоящото дело се отличава от типичните случаи на безспорно липсващо плащане или на очевидно последващо плащане след поставяне на скоба, тъй като тук плащането, проверката, твърдяното поставяне на скобата и първоначалните действия по документиране на ПАМ са се развили в рамките на изключително кратък интервал от време. Поради това цитираните от ответника решения на ВАС не могат да бъдат възприети като основание да се игнорират конкретните противоречия и непълноти в доказателствата по настоящото дело. Те установяват общото правило относно валидността на SMS плащането, но не дерогират правилото на чл. 170, ал. 1 АПК, че административният орган носи тежестта да установи фактическите основания за прилагане на мярката. Когато доказателствата не позволяват еднозначно възпроизвеждане на релевантната последователност на действията и липсват технически данни, изясняващи синхронизацията между използваните от ответника системи, съмнението относно наличието на материалноправната предпоставка не може да бъде тълкувано във вреда на адресата на мярката. В същата насока е и Решение № 3790 от 03.04.2026 г. по адм. дело № 12428/2025 г. на ВАС, VII о., според което при оспорване на принудително задържане чрез техническо средство тип „скоба“ административният орган следва да установи по несъмнен начин, че към релевантния момент за упражняване на правомощието по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП не е налице валидно заплащане на дължимата цена за паркиране, като при противоречиви данни относно хронологията на действията и наличието на SMS плащане мярката се явява незаконосъобразна.

Целта на мярката по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП е да обезпечи заплащането на дължимата цена за паркиране и разходите по прилагане на техническото средство. Тази цел обаче не допуска прилагане на мярката при недоказаност на предпоставките за това. Принудителната мярка не е санкция за всяко отклонение от вътрешните правила за ползване на услугата, нито за това, че водачът е напуснал автомобила, а е допустима само когато за автомобила не е заплатена дължимата цена за паркиране. В конкретния случай такъв извод не може да бъде направен с изискуемата сигурност.

Настоящият съдебен състав не приема за доказана положителната теза на жалбоподателя, че SMS плащането несъмнено е предхождало поставянето на скобата. По делото обаче ответникът също не е установил по несъмнен начин обратното – че към релевантния момент автомобилът е бил без валидно отчетено плащане. При това положение неблагоприятните последици от недоказаността следва да се понесат от административния орган съобразно правилото на чл. 170, ал. 1 АПК.

При тези съображения съдът приема, че по делото не е установено по несъмнен начин, че към релевантния за съдебния контрол момент процесният автомобил е бил със статус на незаплатено паркиране в системата на ответника. Това обуславя недоказаност на материалноправната предпоставка по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП и съответно незаконосъобразност на приложената ПАМ по чл. 146, т. 4 АПК.

Ето защо жалбата следва да бъде уважена, а приложената принудителна административна мярка да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора право на разноски би имал жалбоподателят, но доколкото не е направено искане за присъждането им, такива не следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от Закона за движението по пътищата – принудително задържане чрез техническо средство тип „скоба“ на лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , приложена на 30.09.2025 г. от контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор към сектор „Принудително задържане“, Отдел „Паркиране“, Дирекция „Паркиране и мобилност“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: